శని దేవత పద ధ్వనులు

'ఈ కళ్ళజోడిక ఎంత మాత్రం లాభం లేదు. దీన్ని నమ్ముకుంటే ఉన్నది కాస్త దృష్టీ పోయేట్లుంది' అనుకున్నాను కళ్ళజోడు తీసి పంచె చివరతో తుడుచుకుంటూ. తర్వాత కళ్ళజోడు ముఖానికి తగిలించుకుని చెవిపక్కకు చెయ్యి పోనిచ్చి స్విచ్ నొక్కాను. శబ్దం మొదలయింది.

పైన గుబురుగా దయ్యపు గొడుగులా పెరిగిన నిద్రగన్నేరు చెట్టు... పైనుండి ఉండిఉండి రాలి పడుతున్న చినుకులు...

వర్షం ఆగిపోయింది. కాని చల్లని గాలి విసురుగా వీస్తూనే ఉంది. పక్కగా నాటురకం టీ స్టాలు. దానిముందు రెండో మూడో బల్లలు. ముగ్గురో నలుగురో కూర్చుని టీ సేవిస్తున్నారు. పెద్దగా అరుస్తున్నట్లు మాట్లాడుకుంటున్నారు. లారీ ఒకటి "బొంయ్" మని రొదచేసుకుంటూ దూసుకుపోయింది.

ఉదయం పదిగంటలుదాటి ఉంటుంది. ఇంటి దగ్గర తొమ్మిదింటికే బయలుదేరాను. రెండు బస్సులు మారివచ్చి, నాకు కావలిసిన ఇంటికోసం వాకబు చేస్తూ తిరుగుతుండగా మొదలయింది వర్షం. ఎక్కడెక్కడి మబ్బులో కూడబలుక్కున్నట్లు గుమిగూడి వచ్చి పక్కా అరగంటసేపు కుండపోతగా వర్షించాయి. ఇదిగో ఇప్పుడు నీళ్ళ బరువు తీర్చుకుని తేలికపడి ఆకాశంలో దూది పింజల్లాగా తేలిపోతున్నాయి. నేను హియరింగ్ ఎయిడ్ స్విచాఫ్ చేసి చేతివ్రేళ్ళు విరుచుకుంటూ నిలబడిపోయాను. ఉన్నట్టుండి మళ్ళీ ఘనీభవించిన నిశ్శబ్దం.

నిన్న, అంటే శనివారం ఉదయం ఆ కొద్ది పెన్షన్ రాళ్ళూ తెచ్చుకుందామని బ్యాంకుకు వెళ్ళాను. వాకబు చేస్తే ఆ డబ్బుఇంకా రాలేదన్నాడు. ఆ కౌంటర్‌లో ఉండే వ్యక్తి నాకు పరిచితుడే. పేరు రవీంద్ర. చాలా సానుభూతితో "ఇంకా రాలేదండీ మీ డబ్బు సోమవారం రండీ" అన్నాడు. బహుశా నా పరిస్థితి అతనికి అర్థమై ఉంటుంది. వచ్చే పెన్షన్ చాలా కొద్ది...నెలలో పది రోజులు కూడా సరిపోదు. మిగిలిన ఖర్చు అంతా భరించేది మా అమ్మాయి లలిత. ఇంటికైన పెద్దకూతురు దాని తర్వాత వాడు రాముడు...శ్రీరామచంద్రమూర్తి...రెండేళ్ళయింది ఇల్లు వదిలిపోయి. ఎక్కడున్నాడో, ఏం చేస్తున్నాడో, అసలువున్నాడో లేడో కూడా తెలియదు. మూడోవాడు చిరంజీవి. వాడు డిగ్రీ పూర్తిచేసి ఏ పనీ దొరక్క రికామీగా తిరుగుతున్నాడు. తర్వాతది జానకి. దీనికి మాత్రం పెళ్ళి చెయ్యగలిగాను. అది ఎక్కడో దూరంగా ఒరిస్సాలో భర్తతో ఉంటున్నది. లలితకు పెళ్ళి కాలేదు. అది చేసుకోలేదు. చేసుకోనన్నది. ఇప్పుడిక దానికి పెళ్ళీకాదు. దానికా చింత కూడా లేదు. పాపం తనను తాను కరిగించుకుంటూ ఆ గొర్రెతోక రాబడి గుమస్తా ఉద్యోగం చేస్తూ, వచ్చేదంతా ఇంటికోసం ఖర్చుచేస్తూ జంతువులాగా జీవిస్తున్నది.

అదిసరే. ఇలా ఎంతసేపు నిలబడడం? ఈ యిల్లు కనుక్కోవటం ఇవేళ సాధ్యం అయ్యేటట్లు లేదు. ఇక ఇంటిదారి పట్టడం మేలు. మళ్ళీ మబ్బులు పైన

గుమిగూడుతున్నాయి. సముద్రం మీదనుంచి ఇలా ఉండి ఉండి మబ్బులు బయలుదేరి వచ్చి కుండలతో వలె నీళ్ళను కుమ్మరించిపోవడం ఈ కాలంలో మామూలే. నేను గొడుగు తెచ్చుకోకపోవడం తెలివితక్కువ. అయినా ఆ గొడుగు ఉండి మాత్రం ఉద్ధరించేదేముంది? అది ఎప్పటిదో ఇక్ష్వాకుల కాలం నాటిది.

నెమ్మదిగా కదిలి నడవడం ప్రారంభించాను. రోడ్డంతా ఈ మాత్రం వర్షానికే బురద బురదగా తయారై భీభత్సంగా ఉంది. అటూ ఇటూ చూస్తూ నడుస్తున్నాను. రవీంద్ర ఇంట్లో ఉన్న పాతకాలపు గ్రామఫోను రికార్డులు నన్ను నడిపిస్తున్నాయి. అతడు చెప్పిన ఇంటి గుర్తులు సరిగా గుర్తులేవు. ఒక కాగితం మీద రాసుకుని ఉంచుకుంటే బాగుండిపోయేది. చూస్తూనే నడుస్తున్నాను. ఒక యింటి ముందు ఒక మధ్యవయస్కుడు నిలబడి తీరిగ్గా సిగరెట్ కాల్చుకుంటున్నాడు. బహుశా ఉద్యోగి అయి వుంటాడు.

నేను చెవి క్రిందికి చెయ్యి పోనిచ్చి స్విచ్ నొక్కి గబగబా అతనివైపు నడిచాను.

అతడు నన్ను చూసి కనుబొమ్మలు ఎగరవేసి ' 'ఏమిటన్నట్లు ' చూశాడు. నేను చెప్పాను. 'ఆయనపేరు రవీంద్ర. రవీంద్రనాథ్ అనుకుంటాను. బ్యాంకులో ఉద్యోగం.'

'ఈ వీధిలో బ్యాంక్ వాళ్ళెవరూలేరు. పక్కవీధిలో వాకబు చేయండి'.

నేను నిరాశగా వెనుదిరిగాను. మళ్ళీ నడక సాగించాను. లాభంలేదు. ఇవాళ అంతా తిరిగినా ఆ యిల్లు కనుక్కోడం నా తరం కాదు. ఇక ఈ వ్యర్థ ప్రయత్నం మానుకుని బస్సుస్టాపుకు చేరుకుని సిటీ బస్సు ఎక్కి ఇంటి ముఖంపట్టడం క్షేమం అనుకున్నాను.

హియరింగ్ ఎయిడ్ స్విచాఫ్ చేసి నడుస్తున్నాను. దీన్ని అవసరం లేనప్పుడు ఆఫ్ చేయకపోతే బ్యాటరీ వృథాగా ఖర్చయిపోతుంది. అసలే ఖరీదెక్కువ. ఈ మధ్య ఆ సున్నితమైన బ్యాటరీలు దొరకడం లేదు. దీన్ని పొదుపుగా వాడుకోకపోతే అనర్థం. లలిత, పాపం, ఆరేడునెలల క్రిందట బ్యాటరీ అయిపోయి బాధపడుతూ వుంటే అన్ని ఖర్చులలో ఇదీ ఒకటని వెదికి వెదికి మరీ కొనుక్కుని వచ్చింది. ఇక దీని ఆయుస్సు కూడా ఎంతోకాలంలేదు. అందువల్ల అతి జాగ్రత్తగా పొదుపుగా వాడుకోడం క్షేమం.

పొద్దున ఎప్పుడో తాగిన కాఫీ, పొట్టలో మరేమీ పడలేదు. ఇంట్లో చెబితే బయటికి రానివ్వరు.అందుకని 'ఇదుగో', వీధి చివరివరకే' అని చెప్పి బయలుదేరి వచ్చేశాను. నెమ్మదిగా అడుగులు వేస్తూ నడుస్తూన్నాను.

అంతలో ఎవరో వెనుకనుంచి నా పంచె పట్టుకుని లాగినట్లనిపించి వెనుదిరిగి చూశాను. పది పన్నెండేళ్ళ కుర్రాడు ఏదో అంటున్నాడు. హఠాత్తుగా స్విచాన్ చేశాను.

'మిమ్మల్నేనండీ! ఎంత పిలిచినా వినిపించుకోకుండా వెళ్ళిపోతారేం? మా నాన్నగారు పిలుస్తున్నారు. అంతంత కేకలు పెట్టినా వినలేదు మీరు' అంటున్నాడు ఆ కుర్రవాడు రొప్పుతూ.

"రండి" అంటూ అతడు దారి తీశాడు.

దాదాపు ఇరవై గజాలు నడిచాము. రవీంద్ర వీధి గుమ్మంలోనే నిలబడి ఉన్నాడు. వడివడిగా వెళ్ళిన నన్ను చూసి నవ్వుతూ "ఏమిటి బాబుగారూ! పెద్దపెద్ద కేకలు పెట్టాను నేను. వినిపించలేదా?" అన్నాడు.

నేను చూపుడు వ్రేలితో చెవి చూపించాను.

"ఓహో! అదా సంగతి? రండి రండి" అంటూ లోపలికి దారితీశాడు.

నన్ను పక్కగదిలోకి తీసుకుపోయాడు.

ఇల్లు చిన్నదే అయినా ముచ్చటగా ఉంది. ఆ గది చిన్నదే అయినా చక్కగా సర్ది ఉంది. ఒకవైపు బల్ల. ఖరీదైనదేమీకాదు. కానీ పూలకుండీవల్ల అందంగా ఉంది. పక్కనే చక్కగా పేర్చిన పుస్తకాలు...గదికి ఒకవైపు పొడవాటి కిటికీ. బయట ఆవరణలోనుంచి చల్లగాలి వీస్తున్నది. కిటికీ అవతల మందార చెట్టు. ఆపైన ప్రహరీగోడ పక్కనే ముచ్చటగా పెరిగిన మామిడిచెట్టు. దాని గుబురులలో దాగిఉండి కూస్తున్నదొక కోయిల. గోడ అవతలివైపునుంచి పొరుగింటి పిల్లలెవరో 'కూకూ' అని అరుస్తూ ఆ అమాయకపు వృద్ధ కోయిలను రెచ్చగొడుతున్నారు. నేను యంత్రాన్ని స్విచాఫ్ చేయకుండా అంతా వింటూ అలా హాయిగా కుర్చీలో కూర్చుండిపోయాను.

నేనింతవరకు చూడలేదు. నా వెనక కొంచెం ఎత్తుగా గోడమీద ఒక పాత ఫోటో వ్రేలాడుతున్నది. తెలిసిన ముఖంలాగా కనిపిస్తే లేచి కళ్ళజోడు సర్దుకుని బాగా దగ్గరగా వెళ్ళి చూశాను. ఈ ముఖం ఎప్పటిదో! అగాధమైన మనసు పొరలలో ఎక్కడో గుప్తమై నిక్షిప్తమై ఉన్నది. వెంటనే స్ఫురణకు రావడంలేదు. ఇరవై లేక ఇరవై అయిదేళ్ళ ప్రాయం. గుండ్రని అందమైన ముఖం. పలుచని చెక్కిళ్ళు. అరచేతి వెడల్పున వెలుగులు చిమ్ముతున్న నేత్రద్వయం. శంఖం లాంటి మెడలో పలుచని గొలుసు.

"ఆ ఫోటో మాఅమ్మగారిది".

రవీంద్ర భుజంమీద టవల్‌తో వచ్చాడు. వెనకనే కనకాంబరం రంగుచీరలో ఒక యువతి. ఇందాకటి కుర్రాడు వచ్చారు.

"మా ఆవిడ... పబ్లిక్ స్కూల్లో టీచరు" అని పరిచయం చేశాడు.

ముందే చెప్పినట్టున్నాడు. ఆమె అత్యంత గౌరవభావంతో నమస్కరించింది.

ఆ వెంటనే 'టీ తెస్తాను' అంటూ వెనుతిరిగి వెళ్ళింది. కుర్రాడు ఆమెను అనుసరించాడు.

రవీంద్ర ఆ ఫోటో చేతిలోకి తీసుకుని కూర్చున్నాడు.

మా అమ్మ నా చిన్నప్పుడే పోయింది. అంటే బొత్తిగా చిన్నతనం కాదనుకోండి. నాకప్పుడు పదిహేనేళ్ళు ఉంటాయేమో! మానాన్నగారికి వేరే ఇల్లుండేది. వేరే పెళ్ళాం పిల్లలు ఉండేవారు. మేము ఒక పాత పెంకుటింట్లో ఉండేవాళ్ళం. మానాన్న పోయాక మాకా ఇల్లే మిగిలింది. మా అమ్మ ఒక కుట్టుమిషన్‌తో కాలం గడుపుతూ వుండేది. ఆపని లేనప్పుడు విస్తళ్ళు కుట్టి నాచేత ఇంటింటికి పంపిస్తుండేది. ఒకనాడు నేను స్కూల్లో ఉండగా మా పొరుగింటి ఆయన నాకోసం వచ్చాడు. ఆయనవెంట వచ్చేశాను. అప్పటికే అమ్మ చచ్చిపోయింది. ఆ రెండో రోజున మా మేనమామనంటూ ఒకాయన వచ్చాడు." రవీంద్ర ఇక్కడ ఆగాడు. టీ వచ్చింది.

"తీసుకోండి" అని నాకొక కప్పు అందించి, మరొకటి తాను తీసుకున్నాడు.

"ఆ మేనమామ చిత్రమైనవాడు. ఇక్కడ అమ్మ దాచి ఉంచిన మూటలేమైనా ఉంటాయేమోనని వచ్చాడు తప్ప ప్రేమాభిమానాలతో రాలేదు. ఇక్కడేమీ లేదని తెలిశాక మెరుపువేగంతో మాయమైనాడు. మళ్ళీ అయిపు లేడు. ఆ తర్వాత పొరుగాయన నన్ను అభిమానంతో చేరదీశాడు. చదివించాడు. పైకి తీసుకువచ్చాడు. తన ఒక్కగానొక్క కూతురిని

యిచ్చి పెళ్ళి చేసి ఆయనా వెళ్ళిపోయాడు. మా ఆవిడే ఆవిడ. అదీ సంగతి. అన్నట్టు ఇప్పుడే వస్తాను. రికార్డు ప్లేయర్ కోసం ప్రయత్నిస్తాను."

ఈ మాటలని బయటికి వెళ్ళిపోయాడు. ఇది విన్న తర్వాత నా మానస మహానగరంలో అగాధాలలో ఎక్కడో దాగిన విషయం బయటికి వచ్చింది.

ఈమె అసలు పేరు రుక్మిణి. కోస్తా జిల్లాల్లో ఎక్కడి నుంచో ఎవడో ఆమెను మాయమాటలు చెప్పి తీసుకువచ్చాడు. అప్పటికే ఇది మహానగరం. ట్రాములూ వగైరాలతో హడావిడిగా ఉండేది. సినిమా స్టూడియోలు సందడిగా ఉండడం మొదలయింది. స్వాతంత్ర్యం ఇహనో ఇప్పుడో రాబోతున్న తరుణం. ఆమెను తీసుకువచ్చినవాడు దుర్మార్గుడు. వాడి వంచనకు గురై ఆమె యాతనలనుభవించింది. అప్పుడు నాబ్రతుకు కూడా బాగులేదు. ఆశలు అడియాసలైనాయి. చదువు వృథా అయింది. నేర్చుకున్న సంగీతం తిండి పెడుతుందేమోనని ఇక్కడికి చేరాను. కాని ఇక్కడా శనిదేవత నన్ను కాలూన నీయలేదు. చిల్లర మల్లర పనులు చేస్తూ బ్రతుకు వెళ్ళదీస్తూ ఉండేవాణ్ణి. రుక్మిణి పాపం చాలా అమాయకురాలు.

కొన్నాళ్ళకే వాడి అసలు రంగు బయటపడింది. అప్పటికే ఆమె సాలె గూటిలో ఈగలాగా చిక్కుకుని ఉంది. ఓపికతో మంచిరోజులకోసం ఎదురుచూడడం తప్ప, తలవంచి బ్రతకడం తప్ప చేసేదేమీలేదనీ గ్రహించింది. అలా కొన్ని యేళ్ళు–బహుశా రెండుమూడేళ్ళు గడిచాయి. అప్పుడొకనాడు ఆమె అదృష్టం పండి వాడొక ప్రమాదంలో మరణించడంతో ఆమెకు చెర తప్పినట్లయింది. అప్పుడు నాకు దగ్గరైంది. నాస్థితి చూసి ఆమె నామీద సానుభూతి చూపించింది. ఆమె స్థితిచూసి నేను సానుభూతి చూపించాను. కలో గంజో ఇద్దరం కలిసే తాగేవాళ్ళం. అదీ కొద్దీ కాలమే. ఆ తర్వాత ఒకనాడొక చిత్రం జరిగింది. ఒక రాత్రి అంతా నన్ను కూర్చోబెట్టి మాట్లాడింది. నా సలహా కోరింది. ఒక పెద్ద మనిషి ఆమెకు ఆసరాగా ఉంటానన్నాడు. ఆమె పోషణ భారం వహిస్తానన్నాడు. ఏ లోటూ రాకుండా చూసుకుంటానన్నాడు. 'ఏం చెయ్యమంటారు?' అని అడిగింది. నేను హతాశుణ్ణయ్యాను. 'నీకిష్టమేనా?' అని అడిగాను. 'మరిచేసేదేముంది?' అని రెట్టించింది. నేను అంతవరకూ నామనసులో మాట బయట పెట్టకుండా సంకోచించి తప్పు చేశానని అర్థం చేసుకున్నాను. అందువల్ల పెద్దమనిషిలాగా, ఆమె హితం కోరినవాడిలాగా నటిస్తూ 'అదే మంచిది' అని సలహా యిచ్చాను. అక్కడితో ఆ కథ ముగిసిపోయింది. తరువాత నా బ్రతుకు నాదయింది. ఊళ్ళు మారాను. ఉద్యోగాలు మారాను. ఎదుగూ బొదుగూ లేని అతి సాదాసీదా జీవితం గడిపాను.

రవీంద్ర లోపలికి వచ్చాడు. "సారీ ! ఇలా మిమ్మల్ని కూర్చోబెట్టి వెళ్ళాను. ఏమీ అనుకోవద్దు. రికార్డు ప్లేయరు కోసం ప్రయత్నించి వచ్చాను. లాభం లేకపోయింది. ఒక ఫ్రెండ్ ఇంట్లో ఉంది కాని బొత్తిగా పనికిరాకుండా పాడైపోయి ఉంది."

అతడు బల్లక్రింద సొరుగు తీశాడు. లోపల బొత్తులు బొత్తులుగా రికార్డులున్నాయి. పైనుంచి చిరిగిపోయిన కవరుతో సహా ఒకదాన్ని బయటికి తీశాడు.

"ఇదిగో ...నిన్న మీకు చెప్పానుగా... ఇది మీదే".

నాకు ప్రాణం లేచినట్టయింది. ఎంతో ఆప్యాయంగా దాన్ని అందుకున్నాను.

రికార్డు ఇవతలికి తీశాను. శుభ్రంగానే ఉంది. గ్రామఫోను, దాని బాకా. పక్కనే తిష్టవేసుకుని కూర్చున్న కుక్క అంతా పాతవాసన. అందమైన వాసన వచ్చింది. దానిమీద అక్షరాలు, నీలంరంగుమీద బంగారురంగు అక్షరాలు స్పష్టంగానే ఉన్నాయి. మిలమిల మెరుస్తూ పాట, ఆ క్రింద నాపేరు, రికార్డు నెంబరు వగైరాలున్నాయి.

నేను మిగిలిన రికార్డులు తీశాను. ఒక్కొక్కటి చూస్తూ కూర్చున్నాను. శ్రవణ యంత్రం పనిచేస్తూనే ఉంది. రికార్డు ప్లేయరు లేకపోయినా అద్భుత సంగీతం వినిపిస్తున్నది. ఏవేవో, ఎప్పటెప్పటివో అమృతగళ ధ్వనులు. ఒక్కొక్క సంగీత ఝరి. ఒక్కొక్క విలక్షణమైన కంఠస్వరం. రకరకాల యంత్ర వాద్యాల భీభత్సమైన హోరు లేదు. నరాలమీద ప్రభావం చూపించే దరువులు, అరుపులు, విరుపులు లేవు. రసరమ్యలోకాలకు చేర్చి పారవశ్యం కలిగించే ప్రశాంత నాదాలు. కళ్ళ ముందు పరిచయమైన ముఖాలు. చెవులలో వారి విలక్షణ స్వరాలు...నాకళ్ళలో నీటిపొర నిలిచింది.

"ఇవన్నీ మా అమ్మ దాచి ఉంచింది. ఇవంటే ఆమెకెంత ఇష్టమో చెప్పలేను. ముఖ్యంగా మీపాట అంటే మహాయిష్టం. మాటిమాటికీ విని కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకుంటూ ఉండేది. చిన్నతనంలో తెలియక 'ఎందుకమ్మా! ఏడుస్తున్నావు' అని చాలాసార్లు అడిగాను. నాకూ ఈ రికార్డు అంటే ఇష్టం. అసలా రచనే గొప్పది. పదాలతో కళ్ళ ముందు వెన్నెల విరియించినట్లు ఉంటుంది. దానికితోడు మీకంఠ స్వరం... సైగల్... పంకజ్ మల్లిక్... నాగయ్యలకు దీటుగా...సరే... ఇది మీది...మీరు తీసుకోండి. మీకిచ్చేశాను."

ఆ తర్వాత కూడా నేను శ్రవణయంత్రాన్ని ఆఫ్ చేయలేదు. చాలాసేపు మాట్లాడుకున్నాము. అతడెన్నో కబుర్లు చెప్పాడు. తర్వాత అతడు బలవంతం చేయగా భోజనం కూడా చేశాను. ఆ తర్వాత చిన్న కునుకు కూడా తీశాను. ఇంతసేపు శ్రవణయంత్రం పనిచేస్తూనే వుంది. నాలుగు గంటలవేళ కాఫీ తాగాను మనసెంతో తేలికపడినట్లనిపించింది. ఇన్నాళ్ళు ఘనీభవించిన నిశ్శబ్దం, గ్లానీ తొలగిపోయి నట్టనిపించింది. అప్పుడిక లేచాను.

"చాలాదూరం పోవాలి. ఇంట్లో కంగారు పడుతుంటారు కూడా" అన్నాను. "థాంక్యూ ఫర్ ఎవ్విరీథింగ్" అన్నాను. నాగొంతు అర్థమై ఉండాలి.

అతడు కూడా లేచాడు. నవ్వుతూ "భలేవారండీ! నేనిప్పుడేమి చేశాను. ఆ రికార్డు మీది. మీకిచ్చేశాను. బహుశా ఇంకెక్కడా దొరకదు అది" అన్నాడు.

నేను ఆ రికార్డును భుజాన వున్న సంచిలో భద్రంగా ఉంచుకున్నాను. రవీంద్ర భార్య వచ్చి నిలబడింది. "వస్తానమ్మా" అని చెప్పి ఆవరణలో నడిచి ఇవతలికి వచ్చాను. బస్‌స్టాప్ వైపు నడిచాను.

సిటీ బస్సు జనంతో కిటకిటలాడుతూ కడుపుతో ఉన్న దయ్యపు తేలులాగా వచ్చి ఆగింది. దిగేవారు దిగేలోపుగా, ఎక్కేవారు ఎక్కేలోపుగా డ్రయివర్ బస్సును ముందుకు దూకించాడు. నేను ఎక్కలేకపోయాను. అలా రెండు బస్సులు వెళ్ళిపోయాయి. చివరకు రెండు బస్సులు మారి ఇంటికి చేరేసరికి బాగా పొద్దుపోయింది. అంతసేపూ భుజాన వున్న సంచిలోని ఆ ప్లేటును అతి జాగ్రత్తగా చూసుకున్నాను. ఏ మాత్రం వత్తిడి తగిలినా, ఇప్పటి రికార్డుల్లాగా కాదు, టప్‌మని విరిగి ముక్కలయిపోతుంది.

ఇంట్లో ఎవరి పనుల్లో వారున్నారు. లలిత మాత్రం నా కోసమే ఎదురు చూస్తున్నది కాబోలు, నన్ను చూడగానే లేచి "ఏం నాన్నా! ఎక్కడికి వెళ్ళావు? గాభరా పడిపోతున్నా నింతసేపూ" అంటూ ఎదురు వచ్చింది. "తెలిసిన వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను పొద్దున. బలవంతం చేసి వుంచేశారు" అంటూ సంచిలోనుంచి రికార్డు ఇవతలికి తీసి "దీన్ని జాగ్రత్తగా ఉంచు" అని అందించాను.

"ఏమిటిది?" అంటూ అందుకుని చూసింది.

ఆలస్యంగా వచ్చానన్న అలుక కొంచెం తగ్గింది.

"రా, అన్నం తిందువుగాని, అందరి తిండ్లూ అయిపోయాయి. నువ్వూ నేనూ మిగిలాం" అన్నది.

నేను చొక్కావిప్పి పెరట్లోకి వెళ్ళి కాళ్ళు కడుక్కుని వచ్చాను. లలిత భోజనం వడ్డిస్తూ "పొద్దుటి వర్షానికి ఇంటిలో రెండు మూడు చోట్ల చినుకులు పడ్డాయి. పైన పెంకులు పరిస్థితి అధ్వాన్నంగా ఉంది. తొందరలో తిరగనేయించడం మంచిది..." ఇలా సాగించింది. చాలా నెమ్మదిగా మాట్లాడుతున్నట్లున్నది. నేను వేరే లోకంలో ఉన్నాను. అది గమనించి పెద్దగా "ఏ లోకంలో ఉన్నావు నాన్నా! నేను చెప్పేది వింటున్నావా?" అని అడిగింది మళ్ళీ. నేను ఉలిక్కి పడి "ఏం లేదు. ఏం లేదు. ఏమిటీ చెబుతున్నావు?" అని అడిగాను.

మళ్ళీ సణుగుడు మొదలుపెట్టింది. నేను ఉన్నట్టుండి "అమ్మడూ! పక్క రావుగారింట్లో రికార్డు ప్లేయర్ ఉందికదూ?" అని అడిగాను. "ఉంది" అన్నది లలిత. నేను సంశయిస్తూ "ఒక్కసారి మన రికార్డు విందామని ఉంది" అన్నాను. లలిత "అట్లాగే. నేను వెళ్ళి అడిగి వస్తాను" అన్నది.

నేను తిండి ముగించి ముందు గదిలోకి వచ్చాను. లలిత పనులన్నీ పూర్తి చేసుకుని వచ్చి "ఇప్పుడే అడిగిరానా?" అన్నది. "ఊ! వీలయితే ఇప్పుడే విందాము" అన్నాను. లలిత వెళ్ళింది. నేను కుర్చీలో కూర్చున్నాను. సన్నగా గుండెల్లో ఎక్కడో నొప్పి మొదలయింది. ఈ మధ్య కొంతకాలం నుంచీ ఇదొక కొత్త పరిణామం. చేత్తో గుండె నిమురుకుంటూ కూర్చుండి పోయాను. 'లోపల గుండె అనబడే అవయవం కొట్టుకోవడంలో ఏమన్నా తేడా వొస్తున్నదా' అని అనుమానం కలిగింది. భూమ్మీద పడ్డప్పటినుంచి, ఆ మాటకొస్తే, తల్లి కడుపులో పడ్డప్పటి నుంచి దెబ్బై ఏళ్ళకు పైగా నిరంతరం సెకండు కాలం అయినా విశ్రాంతి లేకుండా కొట్టుకుంటూనే ఉన్నది. బాధల్లో, కష్టాల్లో, సుఖాల్లో, విషాదంలో ఎప్పుడూ తేడా రాలేదు. ఇప్పుడే ఏమన్నా లయ తప్పుతున్నదా?

అంతలోనే 'ఆ!ఏమీ లేదు. అంతా పిచ్చిభ్రమ' అనుకుంటూనే కుడిచేత్తో ఎడమచేతి నాడి పట్టుకుని చూసుకున్నాను. గుండె ఎలా ఆడుతున్నదో అంచనావేసే ప్రయత్నం చేశాను. కాని చేతకాలేదు.

అంతలో లలిత వచ్చింది. "రావుగారు మేలుకునే ఉన్నారు నాన్నా! పిల్లలు చదువుకుంటున్నారు. నేను చెప్పగానే ఒప్పుకున్నారు. 'దానికేం భాగ్యం రమ్మన్నారు. మేమూ విన్నట్లవుతుంది' అన్నారు.".

నేను ఒకరకమైన ఉద్వేగంతో లేచాను. కాళ్ళు వణికినట్లనిపించింది. రావుగారింట్లో అప్పటికే అందరూ - రావుగారి భార్య, కొడుకులు, కోడళ్ళు, కాలేజీలో చదువుకుంటున్న

కూతుళ్ళు- ఒకచోట చేరారు. ఆయన రికార్డు ప్లేయర్ స్పీడు సర్ది మేము వెళ్ళేసరికి నన్ను చూసి నవ్వుతూ "నాకు తెలియదండీ బాబూ ఆ పాట పాడింది మీరని. చాలాసార్లు విన్నాను. అది నా ఫేవరేట్ సాంగ్" అన్నాడు. ఎందుకో ఆయన చాలా నెమ్మదిగా లోగొంతుకతో మాట్లాడుతున్నాడనిపించింది. సర్దుకు కూర్చోడంలో ఇద్దరు అమ్మాయిలు గొడవ పడుతున్నారు. వాళ్ళు కూడా నెమ్మదిగా అరుచుకుంటున్నట్లు అనిపించింది. ఉన్నట్టుండి ఒక అబ్బాయి ఏదో అని నవ్వాడు. అది విని ఆడపిల్లలు కూడా నవ్వారు. అతడేమన్నాడో నాకు వినబడలేదు. నవ్వులు మాత్రం అతి తక్కువస్థాయిలో మంద్రంగా వినిపించాయి.

ఆయన అంతా సిద్ధం చేసి రికార్డు పెట్టాడు. 'ఏదీ, ఎంతకీ ధ్వని రాదేం' అనుకున్నాను. రికార్డు తిరుగుతూనే ఉంది. వాళ్ళందరూ వింటున్నట్లు తెలుస్తూనే వుంది. రావుగారైతే వింటూ ఆనందిస్తున్నట్లు కూడా తెలుస్తున్నది. లలిత వంక చూశాను. అది గొప్ప ఆనంద పారవశ్యంతో వింటున్నది.

నేను చెవి పక్క మెషీను స్విచ్ ఆన్ చేసి ఉందో లేదో అని చూసుకున్నాను. ఆన్ చేసి వుంది. ముందేదో సన్నని ధ్వని చాలా దూరం నుంచి వలె వినిపించింది తప్ప ఇప్పుడేమీ వినిపించడం లేదు. అంతా దాదాపు నిశ్శబ్దం.

అందరి ముఖాలలో మెప్పుదల, ఆనందం. రావుగారు ఏదో మాట్లాడుతున్నారు. పెదవుల కదలికనుబట్టి చాలా మెచ్చుకున్నట్టు తెలిసింది.

ఉబికి వస్తున్న కన్నీళ్ళను అతి ప్రయత్నం మీద రెప్ప లప్పగించి ఆపుకుంటూ కూర్చుండి పోయానింతసేపూ. అంతా అయిపోయిన తర్వాత లలిత ఆ రికార్డును అందుకుని "పద నాన్నా! పోదాం" అని కాబోలు అన్నది.

ఆ తర్వాత ఇద్దరం ఇంటికి వచ్చాము. నేను వచ్చీ రాగానే మంచంలో కూలబడ్డాను. ఇంట్లో మిగిలినవారు ఎవరిపాటికి వారు నిద్రకు పడ్డారప్పుడే.

లలిత రికార్డును భద్రంగా జాగ్రత్తచేసి వచ్చి ఏదో మాట్లాడుతూనే చాప పరుచుకుంది. మరేదో మాట్లాడుతూనే నడుం వాల్చింది.

నేను పడుకున్నాను. ఉన్నట్టుండి నిట్టూర్పు వచ్చింది. ఆ తర్వాత కళ్ళనీళ్ళు ఉబికి ఉబికి వచ్చాయి. అంతలో లేచి "అమ్మడూ! బ్యాటరీ అయిపోయిందే బొత్తిగా" అన్నాను.

"పడుకో నాన్నా! రేపు చూద్దాంలే. అన్నట్టు ఆ బ్యాటరీలు దొరకడంలేదు. అయినా ప్రయత్నం చేద్దాం. రెండు మూడు రోజుల్లో ఎక్కడో ఒకచోట దొరకవచ్చులే. ఇప్పుడు పడుకో" అంది.

నేను వెల్లకిలా పడుకున్నాను.

కుడిచెయ్యి అప్రయత్నంగా గుండెలమీదకి వెళ్ళింది. ఇప్పటికిది ఆడుతూనేవుంది.

రెండు మూడురోజులు. బహుశా ఒక వారంరోజులు....అప్పటికి ఈ గుండె ఇలాగే ఆడుతూ వుంటుందా? అంతలో మనసు లోలోపలి పొరలలో నుంచి ఒక ప్రశ్న ఉదయించింది.

'అసలిప్పుడు నిద్రపోతే తెల్లవారాక లేస్తానా?'

కాస్సేపటికి మగత నిద్రలో దూరం నుంచి మొదట మందంగానూ, ఆ తర్వాత ఉధృతంగానూ ఏవో వింత పద ధ్వనులు వినిపించాయి.

◆ ◆ ◆